

БЕСТСЕЛЪР АВТОР НА *NEW YORK TIMES*

КАТРИН
СЕНТЪР

Сърцето

*Новият роман
на Катрин Сентър е бижу.
Просто го прочетете, ще ми
благодарите после.*

Джоги Пико

не
изгаря
при
пожар

СОФТПРЕС

Едно

ВЕЧЕРТА, КОГАТО СТАНАХ най-младата – и единствена жена в историята – носителка на наградата за храброст на противопожарната служба в Остин, моят партньор ми предложи.

Предложи ми секс.

На церемонията. В балната зала. По време на вечерята.

Моят партньор.

Там беше целият екип на смяна „В“ от Единайсета пожарна, всички бяхме в парадни униформи, хранехме се с вилници за салата, а аз, натъкмена с къса кръстосана вратовръзка, ставах все по-нервна при мисълта, че ми предстои да изляза на сцената, под прожекторите, пред толкова хора. Миналата зима пълен с ученици автобус поднесе по заледен път и падна в дерето на реката, а аз успях да се вмъкна вътре и започнах да вадя децата едно по едно през прозореца, докато нивото на водата се покачваше. Затова бяхме тук тази вечер. Пресата ме обяви за „Ангела на училищния автобус“.

А Ернандес – точно пък той – избра именно този момент да ме сваля.

СЪРЦЕТО НЕ ИЗГАРЯ ПРИ ПОЖАР

Ернандес, с когото бяхме партньори в екипа от три години. Ернандес, за когото нито веднъж не бях мислила в такава светлина. Ернандес, който беше така съвършено и машинално красив, че дори вече не забелязвах красотата му.

Беше като латиноамериканска кукла Кен пожарникар – толкова невъобразимо идеален, че изглеждаше нереален. Блъскаше здраво, използваше конец за зъби, контеше се и залагаше на плоския си корем и безупречно равните си бели зъби, за да омайва толкова нищо неподозиращи дами, че им бях изгубила бройката. Не само че беше в нашия пожарникарски календар, а и красеше корицата. Образцовият Ернандес – последният човек на планетата, за когото бих си помислила, че е нещо различно от вманиачен в здравословното хранене, трениращ кросфит женкар – се наведе, приближи устни до ухото ми и там, на официалната вечеря, ми предложи да прекарам нощта с него.

– Може би тази вечер е идеална – прошепна той.

Продължих да дъвча. Признавам си, изобщо не го очаквах.

– Идеална за какво?

Погледна ме и с очи ми каза: *Ехо, не е ли ясно!*, а с думи:

– Най-после да направим нещо, за да облекчим цялото това сексуално напрежение.

Озърнах се, за да проверя дали останалите момчета са го чули.

Сигурно се шегуваше.

Може би някой заснемаше видео, готвеше се да щракне снимка или да изскочи и да се изсмее. Нямахме начин това да е нещо различно от гигантски пожарникарски номер от типа на „Скрита камера“. Огледах останалите от екипа. До един царе на майтапите.

Но момчетата просто си режиха пилешкото.

Реших да отговоря на блъфа на Ернандес.

– Добре – казах. – Страхотна идея.

Той повдигна вежди и на лицето му се изписа удоволствие.

– Наистина ли?

Стрелнах го с поглед, който казваше: *Хайде, стига!*

– Не. Ни най-малко – отвърнах.

КАТРИН СЕНТЪР

– Сериозен съм – каза партньорът ми и се наведе още по-близо до мен.

– Не си.

Вдигна вежди, сякаш искаше да каже: *Ти пък откъде знаеш?*

Аз пък му отговорих с поглед тип *Познаваме се, нали?*

– Никога не си сериозен за каквото и да било – добавих на глас. – Особено когато става въпрос за жени.

– Но ти не си жена. Ти си огнеборец.

– Ето ти още една причина да не се прибера с теб.

– Мисля, че ти се иска.

Поклатих глава.

– Не.

– Дълбоко в себе си...

– Не.

– Предизвиквам те – заяви Ернандес.

Никога не отказвах предизвикателства. Но сега поклатих глава. *И този номер няма да мине, приятел.*

– Не излизам на срещи с пожарникари. Ти също.

– Едва ли ще бъде среща в обичайния смисъл.

Наклоних глава.

– Пич, за мен си като брат.

– Не ми пречи.

Изсумтах.

– Отврат.

– Хайде де! Защо не?

Присвих очи и го погледнах. Сериозно ли говореше? Възможно ли беше да е сериозен? Хвърлих поглед към сцената. Церемонията по награждаването щеше да започне след няколко минути. Тази вечер беше важна за мен. Много важна. Най-важната в кариерата ми. Наистина ли трябваше да водим този разговор точно сега?

– Работим заедно бе, човек – процедих. Изобщо не трябваше да се налага да го казвам. Пожарникарите не могат да имат връзка с други пожарникари. Противоречи не само на правилата, а и на основните принципи на професията.

На него не му пукаше.

СЪРЦЕТО НЕ ИЗГАРЯ ПРИ ПОЖАР

– На никого няма да кажа.

– Това нищо не променя.

Ернандес ме измери със замислен и преценяващ поглед.

– Трябва да си позволиш да се позабавляваш.

Поклатих глава.

– Не се вписваш в моята представа за забавление.

Той се приближи още малко.

– Никога не излизаш на срещи. Как е възможно? Такава хубава жена да отива на вятъра – срамота. Стига си се дърпала.

– Не се дърпам – отвърнах с тон, сякаш си говорехме за времето. – Просто не проявявам интерес.

Ернандес плъзна одобрителен поглед по тялото си, а после вдигна очи, за да срещне моите.

– Проявяваш.

Поклатих глава.

– Мислила си за това – предположи той.

– Съвсем сигурна съм, че не съм.

Понижи глас.

– Но в момента си мислиш, нали?

– Не и с добро.

– Спри да живееш като монахиня – каза Ернандес. – Може би аз съм лекарството за самотата ти.

Този път успя да привлече вниманието ми. Намушках с вилицата парче морков от салатата.

– Не съм самотна.

Намръщи се така, сякаш бях луда за връзване.

– Знаеш ли какво? Ти си най-самотният човек, когото познавам.

Честно казано, това малко ме жегна. Насочих вилицата си към него.

– Аз съм си *самодостатъчна* – поправих го. – Независима. Справям се сама с живота си.

– Освен това имаш нужда от малко... – замълча многозначително. – Компания.

Направих се, че не съм разбрала намека.

– Нямам време за компания – заявих. Имах си екипа в пожарната, втора работа като инструктор по самозащита, десет часа седмично доброволчески труд към организацията „Големите сестри“, тренировки за маратона, а през уикендите помагах на баща си да завърши пристройката към къщата си. Едва ми оставаше време за сън, камо ли за „компания“.

– Чия е вината? – попита Ернандес.

Наистина ли ми задаваше този въпрос?

– „Компанията“ не е приоритет за мен. Не съм романтичка.

– Не става дума за романтика. А за топлина. Връзка. Човешка близост.

– На мен ми звучи като романтика – казах.

– Наричай го както щеш. Имаш нужда от това.

Какво ставаше? Това беше *Ернандес*. Нямах начин да говори сериозно. Но пък изражението му беше толкова искрено. Не спирах да търся издайнически знак – дали леко подсмиване, или пакостлива искрица в очите, – но срещях само настойчив, непреклонен и необичайно прям поглед.

Поколебах се.

– *Занасяш се*, нали?

Невъзможно беше да не се занася.

Повече от смущаващо бе този мъж, с когото бяхме прекарали толкова дълго време във взаимна незаинтересованост, сега изведнъж, като гръм от ясно небе, да твърди, че се интересува от мен. Все едно сме се договорили да играем на шашки, а той внезапно обявява, че през цялото време сме играли шах.

Ернандес повдигна ръка към масата и разсеяно постави пръст върху дръжката на ножа ми, който до този миг стоеше недокоснат.

– Ами ако си била в грешка през целия си живот? – подхвана той, понижавайки глас почти до шепот. – Ами ако аз съм точно това, от което винаги си се нуждаела? Не искаш ли да разбереш? Ако не опиташ, няма ли винаги да съжаляваш, че не си го направила?

Повтарям: това беше *Ернандес*.

СЪРЦЕТО НЕ ИЗГАРЯ ПРИ ПОЖАР

Мъжът, чиято любима шега беше да се опитва да ме метне върху дивана и да се изпърди върху мен. Между нас никога не се бе случвало нищичко, което може да мине за флирт или намек – дори за *близост*. А сега ме бе въвлякъл в този шантав разговор. Настоятелното му поведение с жените имаше прочута хипнотична сила. Виждала го бях да я прилага на безброй жертви и почти винаги постигаше категоричен успех. Само върху мен още не беше изпробвал влиянието си.

Трябваше да съм неподатлива. Но стабилността ми беше малко поразклатена в този шикозен хотел, докато очаквах всеки момент да ме извикат на сцената. Да бъдеш отличен, да получиш *награда*, си е голяма работа и вълнението очевидно имаше непредвидим ефект върху емоциите ми. А и, честно казано, Ернандес не грешеше на сто процента. Въпреки всичко, което знаех за него, за живота, за пожарникарите и за себе си, трябва да призная: имаше нещо в цялото му представление, което не беше напълно лишено от ефект.

Явно не можех да държа гарда високо през цялото време.

Може би бях по-самотна, отколкото си мислех. Може би наистина имах нужда от нещо повече. Може би нищо в живота ми не бе точно такава, каквото ми се струваше.

Проблемът бе, че Ернандес каза неща, които се оказаха изненадващо верни. Което си беше нечестно – да ме познава толкова добре, а да използва това срещу мен. Хваната като в капан в този нереален момент, примигвайки, внезапно погледнах целия си живот през съвсем различна призма. Дали не беше прав?

Май дори не исках да играя на шашки.

Това беше най-странният миг от цялото време, което бяхме прекарвали заедно. По-странен от диско купона, по-странен от състезанието по надяждане с пай и дори по-странен от онази вечер, когато пяхме на караоке и нещата съвсем излязоха от контрол.

Ернандес. Точно пък той.

И двамата забихме погледи в пръста му, отпуснат върху дръжката на ножа. Той побутна прибора към мен.

– Изкушаваш се.

Не се изкушавах. Или може би имаше някакво изкушение. Съвсем миниатюрно. Замислих се за скучното си спартанско жилище и за спретнатата редичка от саксийки с подправки на перваза на кухненския прозорец. Замислих се за леглото си, оправено с казармена прецизност и болнична стерилност, и за това, че откакто живеех в този апартамент, до мен никога не бе лягал друг човек. Спомних си колко тихо ще бъде, когато се прибера – ще се чува само тиктакането на часовника в кухнята.

Знаех точно какво ще заваря и как ще се почувствам, щом се върна у дома тази вечер – лекото обтягане на кожата на лицето, което винаги усещам, след като го измия със сапун, ароматът на праха за пране, който ще погъделичка ноздрите ми, щом пъхна глава в горнището на пижамата си, шумоленето на чаршафите, когато дръпна завивката и се вмъкна под нея, а после внимателно се завия до подмишниците. Един и същи ритуал преди лягане, отново и отново, до безкрай – сигурен, предсказуем и скучен, както винаги. Мога да го проиграя в ума си с точност до минутата.

Дори мога да ви кажа за какво ще си мисля, докато заспивам. Едно и също нещо всеки път: в утешителни подробности ще си представям как правя бисквити с парченца шоколад, стъпка по стъпка, от разбиването на маслото до сипването на ванилията, от счупването на яйцата до добавянето на шоколадовите капки. Ще гледам как се въртят бъркалките на миксера и ще обирам останалото по стените на купата със силиконова шпатула. Ще загребвам от тестото с малка полусферична лъжица и една по една, равномерно и успокоително, ще оформям бисквитите в тавата и ще ги подреждам в стройни и съвършени редички.

От години не бях пекла бисквити. Но всяка нощ си представях как го правя.

Как щях да се почувствам, ако разваля тази рутина?

„Ти си най-самотният човек, когото познавам“ – бе казал Ернандес.

Внезапно осъзнах, че е истина.